

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžo/7/2017
Identifikačné číslo spisu: 4013200308
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:4013200308.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členov senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD. a JUDr. Soni Langovej, v právnej veci žalobkyne: G. M., bytom T., zastúpenej JUDr. Tiborom Nagyom, advokátom so sídlom Kukučínova 8, Nové Zámky, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre, so sídlom Piesková 32, Nitra, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-NR-OPP3-102-001/2013 zo dňa 4. marca 2013, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15S/20/2013-61 zo dňa 12. mája 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 15S/20/2013-61 zo dňa 12. mája 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na prvostupňovom správnom súde

Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 15S/20/2013-61 z 12. mája 2015 podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia č. KRPZ-NR-OPP3-102-001/2013 zo 4. marca 2013, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach č. ORPZ-LV-OPP1-P-28/2012 z 8. januára 2013, ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku podľa § 14 ods. 1 písm. h) zákona č. 224/2006 Z. z. o občianskych preukazoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o občianskych preukazoch“), a ktorým bola žalobkyni uložená pokuta 33,- Eur podľa § 14 ods. 2 zákona o občianskych preukazoch a povinnosť uhradiť trovy konania 16,- Eur podľa § 79 ods. 1 zákona č. 372/1992 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon o priestupkoch“) v spojení s § 1 vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 411/2006 Z. z., ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov konania o priestupkoch (ďalej len „vyhláška č. 411/2006 Z. z.“).

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalobkyňa nadobudla dňa 18. augusta 2011 podľa § 9 ods. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Z. z. o štátnom občianstve Slovenskej republiky (ďalej len „zákon o štátnom občianstve“) štátne občianstvo cudzieho štátu, z ktorého dôvodu bola podľa § 11 ods. 1 písm. h) v spojení s § 10 ods. 1 písm. a) zákona o občianskych preukazoch povinná odovzdať občiansky preukaz príslušnému orgánu, čo neurobila, hoci bola na splnenie tejto povinnosti opakovane vyzvaná.

Prvostupňový súd poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 11/2012-137 zo 17. septembra 2014, ktorým bol návrh skupiny poslancov Národnej rady Slovenskej republiky na začatie konania o súlade § 9 ods. 1 písm. b), § 9 ods. 16, 19, § 9b ods. 1 písm. d) a § 9b ods. 2 zákona o štátnom občianstve v znení zákona č. 250/2010 Z. z. s Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnými dohovormi zamietnutý. Čo podľa krajského súdu znamená, že § 9 ods. 1 písm. b) zákona o štátnom občianstve o strate štátneho občianstva Slovenskej republiky nadobudnutím cudzieho štátneho občianstva na základe výslovného prejavu vôle je platné a účinné a bolo platné a účinné aj v rozhodnej dobe.

Krajský súd ďalej uviedol, že nadväzne na stratu štátneho občianstva Slovenskej republiky žalobkyňou sa stal jej občiansky preukaz v zmysle § 10 ods. 1 písm. a) zákona o občianskych preukazoch neplatným a preto v súlade s § 11 ods. 1 písm. h) zákona o občianskych preukazoch bolo povinnosťou žalobkyne tento občiansky preukaz neodkladne odovzdať príslušnému orgánu a pokiaľ tak žalobkyňa neurobila, dopustila sa priestupku podľa § 14 ods. 1 písm. h) zákona o občianskych preukazoch.

Žalobkyňa uloženú maximálnu výšku pokuty 33,- Eur považoval krajský súd vzhľadom na všetky okolnosti prípadu za zákonnú, keď žalobkyňa vedome a na základe vlastného uváženia a rozhodnutia odmietla občiansky preukaz odovzdať príslušnému orgánu. V prípade žalobkyne teda nenastala situácia, že by občiansky preukaz chcela vrátiť, avšak ho napr. nevedela nájsť.

K namietanému porušeniu § 56 správneho poriadku krajský súd poukázal na § 14 ods. 4 a § 16 zákona o občianskych preukazoch a dodal, že citované zákonné ustanovenie rieši vzťah správneho orgánu a ostatných účastníkov konania a nie vzťah správneho orgánu voči žalobkyňi.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnej žalobkyňi ich náhradu nepriznal.

II.

Odvolanie žalobkyne, vyjadrenie žalovaného

V lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP) podala proti rozsudku krajského súdu odvolanie žalobkyňa, namietajúc, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 205 ods. 2 písm. d) OSP] a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods. 2 písm. f) OSP].

Žalobkyňa v odvolaní uviedla, že počas súdneho konania poukázala na dve alternatívy posúdenia otázky straty jeho štátneho občianstva Slovenskej republiky. Prvou alternatívou je, že žalobkyňa je naďalej štátnym občanom Slovenskej republiky, teda občanom s dvojitém štátnym občianstvom. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 15S/20/2013-37 z 27. mája 2013, ktorým bolo konanie prerušené do právoplatného skončenia konania, vedeného na Ústavnom súde Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd“) pod sp. zn. PL. ÚS 11/2012, ktoré sa týkalo namietaných ustanovení zákona o štátnom občianstve. Napriek tomu, že Ústavný súd vo veci nerozhodol, pretože pri hlasovaní nebolo dosiahnuté kvórum, možno podľa žalobkyne usúdiť, že značná časť ústavných sudcov považuje namietané ustanovenia zákona o štátnom občianstve za protiústavné v dôsledku čoho by bola žalobkyňa naďalej štátnym občanom Slovenskej republiky.

Podľa druhej alternatívy žalobkyňa stratila štátne občianstvo Slovenskej republiky a teda by sa malo na

ňu hľadiet' ako na cudzinca. Pre tento prípad žalobkyňa namietala kompetenciu krajského súdu, ako aj orgánov Policajného zboru, ktoré vo veci konali. Podľa žalobkyne ustanovenia, na základe ktorých jej bola uložená pokuta, ukladajú povinnosť občanovi Slovenskej republiky, ktorým však žalobkyňa podľa názoru krajského súdu a konajúcich správnych orgánov nie je.

S uvedenými otázkami sa podľa žalobkyne krajský súd nevysporiadal, z ktorého dôvodu považuje žalobkyňa rozsudok krajského súdu za nedostatočne odôvodnený.

V závere žalobkyňa navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že sa stotožňuje s právnym posúdením veci krajským súdom a z uvedeného dôvodu navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

III.

Konanie pred Najvyšším súdom SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech.

Podľa § 491 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-NR-OPP3-102-001/2013 zo 4. marca 2013, ktorým podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach č. ORPZ-LV-OPP1-P-28/2012 z 8. januára 2013, ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku podľa § 14 ods. 1 písm. h) zákona o občianskych preukazoch, za čo bola žalobkyňi podľa § 14 ods. 2 zákona o občianskych preukazoch uložená pokuta 33,- Eur.

V dôvodoch rozhodnutia žalovaný uviedol, že dňa 18. augusta 2011 žalobkyňa stratila štátne občianstvo Slovenskej republiky podľa § 9 ods. 1 písm. b) zákona o štátnom občianstve, keď týmto dňom dobrovoľne nadobudla cudzie štátne občianstvo (§ 9 ods. 16 zákona o štátnom občianstve). Žalobkyňa bola oddelením dokladov odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach opakovane vyzvaná, aby svoj občiansky preukaz č. K. neodkladne odovzdala v zmysle § 11 ods. 1 písm. h) a s poukazom na § 10 ods. 1 písm. a) zákona o občianskych preukazoch, avšak žalobkyňa si túto povinnosť nespĺnila.

Z obsahu administratívneho spisu mal odvolací súd za preukázané, že priestupok žalobkyne bol riadne prejednaný v zmysle ust. § 20 zákona o priestupkoch.

Prvostupňový správny orgán pri rozhodovaní o priestupku vychádzal z oznámenia Odboru všeobecnej vnútornej správy OÚ v Nitre č. X/2011/01226 z 02.11.2011, preukazujúceho stratu štátneho občianstva

SR, ako aj zo zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 08.01.2013.

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 ods. 1 OSP).

Odvolačný súd z administratívneho spisu zistil, že žalobkyňa po strate štátneho občianstva Slovenskej republiky podľa § 9 ods. 1 písm. b) zákona o štátnom občianstve na základe výslovného prejavu vôle a po dobrovoľnom nadobudnutí cudzieho štátneho občianstva (§ 9 ods. 16 zákona o štátnom občianstve), neodovzdala neodkladne svoj občiansky preukaz príslušnému okresnému riaditeľstvu alebo zastupiteľskému úradu, hoci jej táto povinnosť vyplývala z § 11 ods. 1 písm. h) zákona o občianskych preukazoch. Odvolačný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že správne orgány v administratívnom konaní správne vyhodnotili, že týmto konaním resp. nekonaním žalobkyne bola naplnená skutková podstata priestupku podľa § 14 ods. 1 písm. h) zákona o občianskych preukazoch.

IV.

Právne predpisy, právne názory odvolacieho súdu

Podľa § 9 ods. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Z. z. o štátnom občianstve, štátne občianstvo Slovenskej republiky možno stratiť nadobudnutím cudzieho štátneho občianstva na základe výslovného prejavu vôle.

Podľa § 9 ods. 16 citovaného zákona, štátny občan Slovenskej republiky stráca štátne občianstvo Slovenskej republiky dňom, ktorým na základe výslovného prejavu vôle, ktorým je žiadosť, vyhlásenie alebo iný úkon smerujúci k nadobudnutiu cudzieho štátneho občianstva, dobrovoľne nadobudne cudzie štátne občianstvo.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 224/2006 Z. z. o občianskych preukazoch, občiansky preukaz je verejná listina, ktorou občan Slovenskej republiky preukazuje svoju totožnosť, štátne občianstvo Slovenskej republiky a ďalšie údaje uvedené v občianskom preukaze podľa tohto zákona.

Podľa § 10 ods. 1 písm. a) citovaného zákona, občiansky preukaz je neplatný, ak občan zomrel, bol vyhlásený za mŕtveho, stratil štátne občianstvo alebo ukončil trvalý pobyt a území Slovenskej republiky.

Podľa § 11 ods. 1 písm. h) citovaného zákona, občan alebo jeho opatrovník je povinný odovzdať neodkladne občiansky preukaz okresnému riaditeľstvu alebo zastupiteľskému úradu, ak občan stratil štátne občianstvo alebo ukončil trvalý pobyt na území Slovenskej republiky.

Podľa § 14 ods. 1 písm. h) citovaného zákona, priestupku podľa tohto zákona sa dopustí ten, kto neodkladne neodovzdá občiansky preukaz, hoci je povinný tak urobiť.

Podľa § 14 ods. 2 citovaného zákona, za priestupky uvedené v odseku 1 písm. a) až e) sa uloží pokuta od 165,- Eur do 331,- Eur. Za priestupky uvedené v odseku 1 písm. f) až g) možno uložiť pokutu do 165,- Eur. Za priestupky uvedené v odseku 1 písm. h) až n) možno uložiť pokutu do 33,- Eur. Za priestupok uvedený v odseku 1 písm. o) možno uložiť pokutu do 16,- Eur.

Podľa § 14 ods. 3 citovaného zákona, priestupky podľa odseku 1 prejednáva okresné riaditeľstvo.

Podľa § 14 ods. 4 citovaného zákona, na priestupky a ich prejednávanie sa vzťahuje všeobecný predpis o priestupkoch.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania žalobkyne, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu. Závery krajského súdu spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku, preto sa s ním odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby odvolací súd nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku krajského súdu dopĺňa nasledovné dôvody (§ 219 ods. 2 OSP).

Odvolací súd poukazuje na to, že k strate štátneho občianstva Slovenskej republiky podľa § 9 ods. 16 zákona o štátnom občianstve nedôjde, ak štátny občan Slovenskej republiky nadobudol cudzie štátne občianstvo v súvislosti s uzavretím manželstva so štátnym občanom cudzieho štátu, a to za predpokladu, že cudzie štátne občianstvo manžela nadobudol za trvania spoločného manželstva (§ 9 ods. 17 zákona o štátnom občianstve). K strate štátneho občianstva Slovenskej republiky podľa § 9 ods. 16 zákona o štátnom občianstve nedôjde ani vtedy, ak bolo cudzie štátne občianstvo nadobudnuté narodením (§ 9 ods. 18 zákona o štátnom občianstve). Tieto výnimky vo vzťahu k strate štátneho občianstva Slovenskej republiky podľa § 9 ods. 16 zákona o štátnom občianstve však nemožno v prípade žalobkyne aplikovať, nakoľko u nej nenastala ani jedna zo skutočností uvedených v § 9 ods. 17 a 18 zákona o štátnom občianstve.

Z § 9 ods. 1 písm. b) a § 9 ods. 16 zákona o štátnom občianstve vyplýva, že tým, že žalobkyňa na základe výslovného prejavu vôle dobrovoľne nadobudla dňa 18. augusta 2011 cudzie štátne občianstvo, stratila štátne občianstvo Slovenskej republiky, na základe čoho podľa § 11 ods. 1 písm. h) zákona o občianskych preukazoch vznikla žalobkyňi povinnosť odovzdať neodkladne tento občiansky preukaz okresnému riaditeľstvu alebo zastupiteľskému úradu. Stratou štátneho občianstva Slovenskej republiky sa občiansky preukaz žalobkyne stal navyše neplatným podľa § 10 ods. 1 písm. a) zákona o občianskych preukazoch.

V súvislosti s princípmi vyplývajúcimi z Európskeho dohovoru o občianstve, odvolací súd poukazuje na článok 7 ods. 1 písm. a) Európskeho dohovoru o občianstve, ktorý umožňuje signatárskym štátom vo vnútroštátnej právnej úprave upraviť stratu štátneho občianstva zo zákona na základe dobrovoľného nadobudnutia ďalšieho občianstva.

Ustanovenie § 14 zákona o občianskych preukazoch upravuje priestupky na úseku občianskych preukazov. V prípade žalobkyne možno aplikovať vyššie citované ustanovenie § 14 ods. 1 písm. h) zákona o občianskych preukazoch.

Tým, že žalobkyňa neodovzdala neodkladne po strate štátneho občianstva Slovenskej republiky občiansky preukaz príslušnému okresnému riaditeľstvu resp. zastupiteľskému úradu, hoci jej zo zákona vyplývala táto povinnosť, spáchala priestupok podľa vyššie citovaného zákonného ustanovenia, pričom za tento priestupok je možné uložiť pokutu do 33,- Eur (§ 14 ods. 2 zákona o občianskych preukazoch).

K odvolacej námietke žalobkyne, v ktorej namietala, že stratou štátneho občianstva Slovenskej republiky sa stala cudzincom, na základe čoho jej zo zákona o občianskych preukazoch nevyplývala povinnosť konať, t. j. pri strate štátneho občianstva Slovenskej republiky odovzdať neodkladne občiansky preukaz okresnému riaditeľstvu alebo zastupiteľskému úradu, pretože túto povinnosť zákon ukladá len občanovi Slovenskej republiky alebo jeho opatrovníkovi, odvolací súd uvádza, že táto nie je dôvodná.

V zmysle § 11 ods. 1 písm. h) zákona o občianskych preukazoch občan alebo jeho opatrovník je povinný odovzdať neodkladne občiansky preukaz okresnému riaditeľstvu alebo zastupiteľskému úradu,

ak občan stratil štátne občianstvo. Z citovaného ustanovenia logicky vyplýva, že zákon o občianskych preukazoch povinnosť odovzdať občianky preukaz ukladá osobe - občanovi Slovenskej republiky, ktorému bol občiansky preukaz vydaný a ktorý následne stratil štátne občianstvo Slovenskej republiky, t. j. bývalému občanovi Slovenskej republiky. Na základe uvedeného je možné tvrdiť, že žalobkyni vznikla povinnosť podľa § 11 ods. 1 písm. h) zákona o občianskych preukazoch neodkladne odovzdať občiansky preukaz okresnému riaditeľstvu alebo zastupiteľskému úradu z dôvodu straty štátneho občianstva Slovenskej republiky. Postup a rozhodnutia správnych orgánov tak majú oporu v zákone o občianskych preukazoch.

Odvolačný súd má za to, že rovnako nie je dôvodná ani námietka žalobkyne, že je aj naďalej štátnym občanom Slovenskej republiky. Toto tvrdenie žalobkyňa opiera o konanie vedené pred Ústavným súdom pod sp. zn. PL. ÚS 11/2012. Uznesením Ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 11/2012 zo 4. júla 2012 bol prijatý na ďalšie konanie návrh skupiny 30 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, ktorý bol Ústavnému súdu doručený 22. septembra 2011, na začatie konania o súlade ustanovení § 9 ods. 1 písm. b), § 9 ods. 16, § 9 ods. 19, § 9b ods. 1 písm. d) a § 9b ods. 2 zákona o štátnom občianstve v znení zákona č. 250/2010 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon o štátnom občianstve s čl. 5 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 2, čl. 13 ods. 2 až 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 4 písm. a) a c) a čl. 11 Európskeho dohovoru o občianstve. Podľa žalobkyne skutočnosť, že Ústavný súd nedokázal vo veci rozhodnúť, pretože nebolo dosiahnuté kvórum, ale hlasovanie skončilo v pomere 6:5, možno chápať tak, že značná časť ústavných sudcov sa domnieva, že namietané ustanovenia zákona o štátnom občianstve sú protiústavné a tým pádom je žalobkyňa naďalej štátnym občanom Slovenskej republiky.

Odvolačný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že predmetný návrh neskôr Ústavný súd uznesením sp. zn. PL. ÚS 11/2012-137 zo 17. septembra 2014 zamietol.

Podľa názoru senátu odvolacieho súdu je potrebné pri posudzovaní tejto námietky vychádzať z prezumpcie ústavnosti právnych noriem, ktorá sa uplatňuje v slovenskom právnom systéme a vyplýva z čl. 152 Ústavy Slovenskej republiky. Právne predpisy v slovenskom právnom systéme sa považujú za súladné s ústavou až dovtedy, dokým Ústavný súd nerozhodne o opaku. Keďže správne orgány vychádzali z prezumpcie ústavnosti zákona o štátnom občianstve, konali správne a v súlade so zákonom o občianskych preukazoch uložili žalobkyni pokutu za spáchaný priestupok, pretože platné právo správnych orgánom v danom prípade neukladalo možnosť ale povinnosť konať.

Na podporu uvedenej argumentácie poukazuje odvolací súd na nález Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 20/2011 z 29. marca 2011, podľa ktorého: „V teórii ústavného práva i v slovenskom ústavnom systéme sa uplatňuje tzv. prezumpcia ústavnosti právnych noriem, čo znamená, že na účinnú právnu normu sa orgán aplikujúci právo musí pozerat' ako na súladnú s ústavou dovtedy, kým ústavný súd predpísaným spôsobom nevysloví jej neústavnosť (mutatis mutandis III. ÚS 274/07).“

Odvolačný súd v závere poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v konaní o spojení sťažnosti č. 14927/12 U. proti Slovenskej republike a sťažnosti č. 30415/12 M. proti Slovenskej republike. Z odôvodnenia rozhodnutia ESLP vyplýva, že podstata sťažností spočívala v tom, že obaja sťažovatelia aj napriek ich želaniu ponechať si slovenské občianstvo ho po získaní maďarského občianstva stratili.

ESLP vo svojom rozhodnutí poznamenal, že sťažovatelia požiadali o maďarské občianstvo na základe vlastnej vôle v čase, keď boli v platnosti relevantné ustanovenia zákona o štátnom občianstve a že tak urobili s vedomím si následkov svojho rozhodnutia podľa slovenského práva a preto im s ohľadom na aplikovateľné zákonné ustanovenia nebolo odmietnuté slovenské občianstvo svojvoľne. Za daných okolností ESLP sťažnosti vyhlásil za neprijateľné a rozhodol o ich odmietnutí.

Odvolačný súd s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobkyne vznesené v odvolaní

proti rozsudku krajského soudu za nedůvodné, které nemohli ovlivnit posouzení dané věci.

Na základě uvedeného Nejvyšší soud Slovenskej republiky rozsudok Krajského soudu v Nitre č. k. 15S/20/2013-61 z 12. mája 2015 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší soud Slovenskej republiky v zmysle § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP za použitia § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že neúspešnej žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a žalovaný na náhradu trov konania nemá v správnom súdnictve nárok.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho soudu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdech a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.